

VEDA

Nilay ERİK

Annem öğle saatlerinden beri kayıptı. Amcam, kayığının da kıyıda olmadığını anlayınca arkadaşlarınınkini alıp annemi aramaya çıktı. Şimian Adası'nda olduğunu anlayınca geri döndü. Adanın baraj sularının altında kalacağı kesinleşince kaleyi, Miskin Baba'nın türbesini, mezarları oraya taşımışlardı. Yarın adadan ayrılacağımız için annem onlarla vedalaşıyordur diye düşündük.

Kıyıda babamla oturmuş, merak biraz da endişe içinde annemi bekliyorduk. Ay karanlık Tuna'nın üzerini mavi bir ışıkla aydınlattı, böylece daha kıyıya yaklaşmadan onu görebildik. Kayığın ucunda, ayakta elinde kürekle bir kayıkçıdan çok savaşçıyı andırıyordu. Üzerindeki kırmızı elbisenin eteği, rüzgârda bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Elleri gecenin karanlığına aydınlık katıyordu. Elleri sıcacık o dost elleri... Küreği, bir silahı taşır gibi isteksiz tutuyordu. Yüzü endişeliydi. Ay; eflatunu, maviyi, beyazı, kırmızıyı, yeşili az önceki maviye kattı. Adakale'de gecenin rengi hiç böyle muhteşem olmamıştı. Alaca bir kabuk gibi kaldı annemin yüzünde gece.

Babam; kayıktan iner iner inmez anneme sarıldı, onun koluna girdi, hiç konuşmadan kayıkçı kulübesine doğru yürüdüler. Ben ve amcam arkalarından sessiz adımlarla eşlik ettik onlara. Kulübeye gelince babam bir sandalyeye oturttu annemi, amcama baktı, izin istedi. Amcam babamdan aldığı işareti bana verdi. Annemin kayıktan inerken kıyıda bıraktığı sessizliği yanımıza alıp yürüdük. Dönüp dönüp onlara baktım. Kurbağaların sesi arttıkça arttı. Amcam küfürü bastı: "Ulan saygısızlar..." Babam sandalyenin önünde diz çökmüş annemin ellerini tutuyordu. Konuşmuyorlardı ama içinden geçenleri tahmin edebiliyordum. Evini ne kadar çok sevdiğini; bu adaya, burada birlikte doğup büyüdüğü, okula gittiği, omuz omuza verdiği dostlarına nasıl

da bağı olduğunu biliyordum. Babam annemi herkesten ve her şeyden çok sevdiği için daha güçlüydü.

İşte bugün gidiyoruz. Adadaki evlerin tamamını neredeyse yıktılar. Beş altı aile kaldık. Ada; yıkıntılar içinde, harap, suskun... Babam bu hâlini görmeden gitseydik dedi kaç kez, dinletemedi anneme. Bir şehirde nasıl yaşanır hiç bilmem. Orşova'ya kayıkla geçmek için Mustafa amcam eşyalarımızı kıyıya taşıdı bile. Annem, elbiselerimizi valizlere koydu. Fazladan hiçbir şey götürüyoruz. Mutfaktaki raflarda kavanoz kavanoz reçellerimiz, dalları yerlere kadar değen ağaçlarımızda armutlarımız, asmalarda salkım salkım üzümlerimiz, kayısılarımız toplanmadan öylece kaldı.

Annem, tam evden çıkarken evimizin soluk kırmızı boyası dökülmüş sokak kapısının önünde bir şey unutmuş gibi aniden durdu. Bizim bahçede beklememizi söyledi. Yatak odasının camından gördüm onu, ellerini duvara koymuş sanki kucaklaşır gibiydi biriyle. Sonra duvarı öptü.

Kayıkla Orşova'ya geçtik, trene binene kadar yürüdük. Dönüp dönüp arkama baktım. Ada gözden kaybolana kadar döndüm, baktım, son bir işaret bekler gibi. Bir gün daha kalın diyen olacak gibi... Birkaç gün içinde suyu bırakacaklarmış. Ada ılık, tatlı bir uykuya dalacak. Kimseye haber vermeden değil, ağlaya ağlaya gidecek. Her gün günaydın dediği dağları öpe öpe... Belki de bize kıza kıza... Bir suçlu gibi değil, usulca değil, haykırı haykırı... En güzel masallarını yanında götürerek, sitemle...

Aradan epey bir zaman geçtikten sonra haberi geldi. Amcamın dediğine göre Tuna'nın suları yükselip adayı içine aldığında tam adanın bulunduğu yerin üzerinde, kuşlar günlerce daireler çizerek uçmuşlar. Annem:

“Ah!” dedi, “Yavruları kalmıştır.”